

„Прича о Таталији“, Весна Алексић
Како да научимо да љубав расте кад се дели

Ово је прича из угла једног дечака Реље који ће ускоро не баш својом вољом постати старији брат *тамо некој беби* која расте баш у стомаку његове маме. Том малом тачкицом на црно-белом папирићу су сви одушевљени сем њега јер једини он ће морати са њом да дели играчке, па чак и маму. Толико је био љут да је и јапански од шале проговорио, у свемир је послао и диносаурисима је дао у својој глави.

Ликови су: Реља, мама, тата, беба Таталија, Цеца.

Најузбудљивији део били су Рељини планови како се решити Таталије. Од лета у свемир, који би по мом мишљењу био веома занимљив, па све до диносауруса који су биљоједи па би им више беба била као играчка.

Имати неког блиског као што су браћа и сестре које нам поклоне маме и тате не значи само делити играчке него играти се заједно, делити радост и тугу, увући се у заједнички кревет кад се бабарога појави на прозору, најјачи загрљај пун љубави може да пружи само брат и сестра.

И сама сам се нашла у Рељиној ситуацији чак два пута. Прво ми није било јасно шта ће та беба баш у стомаку моје маме, а када сам схватила да ће да спава у соби са мамом, мојој љутњи није било краја. Али данас као најстарија поносна сам на одговорност и потребе које имам. Сви треба да науче да се мамина љубав не дели она само расте.